

A HALÁSZAT MINDEN ÁGAZATÁT FELÖLELŐ SZAKLAP.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL

:: :: Kéziratok és szakkérdések :: :: a szerkesztőség címére küldendők. Előfizetési díjakat és hirdetések az Országos Halászati Egyesület (Budapest, V. ker. Kossuth Lajos-tér 11 :: :: II. emelet 213.) fogad el. :: ::	MEGJELENIK EGYELŐRE MINDEN HO KÖZEPÉN. Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják. Egész évre 12 pengő. Nemtagoknak előfizetési díj: Fél évre 6 pengő. Külföldre egész évre 16 pengő. Állami alkalmazottaknak 50%-os kedvezmény jár.	:: :: Verantwortlicher Redakteur: :: :: Dr. EMIL UNGER. :: :: Administration: Ungarischer :: :: Landes Fischerei Verein, BUDAPEST, V., :: :: Kossuth Lajos-tér 11. II. 213. :: ::
Szerkesztőség: Budapest, II., Herman Ottó-út 15. sz. M. Kir. Halélettani és Szenny- víztisztító Kísérleti Állomás	HALÁSZAT (FISCHEREI) FACHBLATT FÜR DIE GESAMTINTERESSEN DER FISCHEREI Organ des Ungarischen Landes Fischerei Vereins Budapest.	Redaktion: Kgl. Ung. Ver- suchsstation für Fischerei- biologie und Abwässerbe- seitigung Budapest, II., Herman Ottó-út 15. sz.

TARTALOM: Az új év küszöbén. A szerkesztő. — Halászati kiállítás. *Fischer Frigyes.* — A befagyott tavak oxigénhiányáról és annak okairól. *Lindmeyer Antal.* — A ponty-propagandához. *id. Zimmer Ferenc* — Példabeszédek és közmondások a horgászéletben. *L. Kiss Aladár.* — Társulatok. — Újdonságok. — Vegyesek. — Kérdések és Feleletek. Árjegyzés. — Hirdetések.

INHALTSANGABE FÜR DAS AUSLAND: Am Anfang des Neujahres. — Fischereiausstellung. — Sauerstoffmangel in den eingefrorenen Teichen und Seen. — Zur Karpfenpropaganda. — Sprichwörter in der Sportfischerei. Gesellschaften — Neuigkeiten. — Vermischte Mitteilungen. — Fragen und Antworten. — Fischpreise. — Annoncen.

Az új év küszöbén.

Hazánk gazdasági viszonyai az elmúlt esztendőben — sajnos — nemhogy javultak volna, hanem általában romlottak, mégpedig jelentékeny mértékben. Sok bajjal küszködött a mezőgazdaság, ipar, kereskedelem egyaránt. Sajátmagunk némi vigasztalásaképpen leszögezhetjük azonban, hogy a halászat, a haltenyésztés terén bár szintén voltak helyenként nagyobb bajok, hogy csak például a tavalyi kemény tél okozta fagykárokat említsem, azért mégsem tapasztalható az az általános nagy depresszió, az az aggodalmaskodás és hangos panasz, ami sok egyéb termelési és értékesítési ágazatokra napjainkban olyan jellemző.

Halat termelni és értékesíteni általában még mindig lehet úgy, hogy az ebbe fektetett munka és tőke meghozza a maga megfelelő, ha nem is valami dús gyümölcsét. Annál inkább természetesen, minél nagyobb tudással, felkészültséggel, tőkével, szorgalommal és — szerencsével munkálkodunk. De hát ez talán mindig is így volt.

Lapunk a magyar halászat terén dolgozók összességének érdekeit igyekszik pártatlanul, teljes igyekezettel előmozdítani. Egy emberöltő elmúlt már a Halászat első számának megjelenése óta, s most, midőn a lap jelen számmal harmincegyedik évfolyamába lép, nagyrészt már a második generációhoz szólnak hasábjai.

Kezdjük tehát az új esztendőt Istenbe vetett bizalommal, és hazafias buzgalommal. A magunk részéről

őszinte szívvel kívánunk minden magyar halásznak, az Országos Halászati Egyesület minden egyes tagjának boldog új esztendőt!

A szerkesztő.

Halászati kiállítás.

Tizenkilenc év múlt el azóta, hogy az „Országos I. Tenyészhal-kiállítás” a Vajdahunyad várban, a Mezőgazdasági Múzeum csarnokaiban megnyílt. Akkor Magyarország, mint a büszke monarchia erőteljes része állította ki tőgazdasági anyagát, ma a megalázott, szétdarabolt ország kíván odaállni, hogy megmutassa a halászatnak két évtizedes fejlődését, azt az életrealitást, melyet a világháború, országszétdarabolás és az egymást követő pénzügyi és gazdasági válság, nem bírt annyira összetörni, hogy fejlődést és haladást ne mutasson fel, mintha mi sem történt volna.

A m. kir. Földművelésügyi Miniszter Úr engedélyével, bőkezű és hathatós támogatásával az Országos Halászati Felügyelőség, a m. kir. Halélettani és Szennyvíztisztító Kísérleti Állomás és az Országos Halászati Egyesület bekapcsolódnak ez év március hó 20 és 25-ike között az Országos Mezőgazdasági Kiállításba és a tenyészállatvásár területén, a ma már messze külföldön ismert magas színvonalú kiállításban fel kívánják állítani a halászat pavillonját a többi mezőgazdasági termelési ág építményei között és megjelentetik a halászatot, az ősfoglalko-

zás ezen kedvelt és szeltemben szeretett ágát, bemutatják a mezőgazdasági termelés intenzív ágának a tógazdasági termelésnek tárgyát, a nemes halanyagot és minden a halászattal kapcsolatos munkát és eszközt.

A kiállítás épülete igen jó helyen, az erdészeti és vadászati pavillonok mellett, a bejárat közelében, attól balra lesz, s mintegy 30 akvárium, kiállító asztalok és nagy falsíkok fognak szolgálni a kiállítandó anyag elhelyezésére.

Azt hiszem első alkalommal annyi mutatni való gyűl össze úgy a hazai tógazdák, mint a külföldi érdeklődők számára, hogy a bemutatandó dolgokat inkább mérsékelni fog kelleni a pavillon szerény kereteihez képest.

Be kívánjuk mutatni tógazdaságunk teljes anyagát, ivadékok, piaci- és tenyészanyagunkat; közvizeink, a Balaton, Duna, Tisza stb. halait, halászati eszközeit, termékeit stb.; Csonka-Magyarország halászati társulatainak, halászati igazgatásának, a halászattal összefüggő kérdéseknek statisztikáját, fali ábráit; fejlett kereskedelmünk ügyességét s egész Európát behálózó összeköttetéseit stb.

Ezért szeretettel és bizalommal kérem Magyarország halászait, adja ki-ki legjavát és járuljon hozzá legjobb tudása szerint a kiállítás sikeréhez és a rendezés munkájának megkönnyítése végett *legkésőbb január hó végéig jelentse be az Országos Halászati Felügyelőségnek* (Budapest, V., Földművelésügyi Minisztérium, II. em.) *mit óhajtana kiállítani*, s mennyi lenne az a hely, amelyet kiállítandó anyagával megtöltene.

A kiállításon a Földművelésügyi Miniszter Úr, az Omge és a Halászati Egyesület díjazni fogja a kiállítandó anyagot, s azt hiszem ez is elő fogja mozdítani a kiállítási szándékozók nemes versenyt.

A kiállítással kapcsolatos hírekről a lap hasábjain olvasóinkat tájékoztatni fogjuk.

Amint értesülünk, a Köztelekben már megjelent a mezőgazdasági kiállítás programja, s ebben a halászat is szerepel, s a kiállításban való részvétel bejelentését ott is kívánják. Minthogy az ottan beadott jelentkezések szintén a Halászati Felügyelőséghez jutnak át, célszerűbb a jelentkezést közvetlenül a felügyelőséghez irányítani.

Fischer Frigyes.

A befagyott tavak oxigénhiányáról és annak okairól.

Írta: LINDMEYER ANTAL állomásvezető.

A tavak vizét mikroszkóppal vizsgálva, abban rendszerint zöld chlorophylltartalmú növényi szervezeteket (algákat), apró állati szervezeteket (pl. színtelen ostoros és csillangós véglényeket és alsóbbrendű rákokat), továbbá színtelen növényi szervezeteket: hasadógombákat, baktériumokat és gombákat találunk. Ezen felsorolt szervezetek közül a zöld chlorophylltartalmú növényi szervezeteknek fényre van szükségük, mert csakis a fény energiájának felhasználásával tudják photoszintetikus úton, a vízben oldott széndioxydot és a hidrokarbonátok félig kötött széndioxydtartalmát megbontani, abból szénfelvételt, azt szerves vegyületekké alakítani, miközben oxigéngáz szabadul fel.

A zöld növényi szervezetek ezen szénasszimiláló képességük révén gondoskodnak a vízben élő alsóbbrendű állati szervezetek és a halak légzésére szükséges vízben oldott oxigéngáz pótlásáról.

Tavasztól őszig erős napfény mellett, a zöld növényi szervezetek élénk asszimilációs tevékenysége folytán,

a tóvizekben az adott légnyomás és hőfoknak megfelelő normálnál sokszor magasabb oldott oxigéntartalom állapítható meg. Ilyenkor a víz túl van telítve oxigéngázzal; viszont az éjjeli sötétség mellett a zöld növényi szervezetek oxigént fogyasztanak és széndioxydot termelnek, éppúgy mint az állati szervezetek. Ez az oka annak, hogy a hajnali órákban gyakran igen alacsony oxigéntartalom állapítható meg, olyannyira, hogy ennek folytán halpusztulások is lehetségesek.

Míg a szén-asszimiláció idején a vízből és a benne oldott szerves anyagból csak a fény hatására képződik élő szerves anyag, addig a chlorophyllt nem tartalmazó növényi szervezetek: a baktériumoknak és gombáknak életműködésükhöz napfényre nincsen szükségük, sőt rájuk nézve a napfény ártalmas. Különösen a rövid hullámhosszal bíró kémiailag ható ultraviolet sugarak azok, amelyek pusztítják őket; ők az oxigénszükségletüket a vízben oldott oxigénből fedezik.

A baktériumok az elhalt növényi és állati szervezetekből álló szerves anyagot rothasztják, elfolyósítják, táplálkoznak belőle. Végeredményben ez a szerves anyag *mineralizálódik*, vagyis szerves anyag válik és a zöld növényeknek újra rendelkezésére áll.

A mineralizálódás legnagyobb mértékben a tó fenekén felszaporodott iszapban és szennyezett vizekben megy végbe.

Az iszap rothadásakor, amely elhalt állati és növényi szervezeteket tartalmaz, különböző gázok képződnek: így mocsárgáz (CH_4 metan) a cellulóza erjedésénél, széndioxyd (CO_2) és kénhydrogén (H_2S) a fehérjetartalmú anyagok rothadásakor. Ez utóbbi erős halmereg, amit a nagy mennyiségben felszaporodó kénbaktériumok oxydatióval tesznek ártalmatlanná.

Szerves anyagok megbontása megy végbe a hatástavaknak istállótrágyával való trágyázásakor is, amikor a vízbe kerülő szerves anyag, részben állati, részben növényi szervezetek táplálására használódik, a nélkül, hogy a víznek káros hatású szennyeződését, rothadását okozná.

Szennyezett élővizek öntisztulása hasonlóképpen történik, ha a szerves anyagokkal való szennyezés nem túlságosan nagymérvű, illetve ha az élővíz nagy, bővízű, s a szennyet így könnyen „feldolgozhatja”.

Az oxigéntermelő és oxigénfogyasztó folyamatok, az asszimiláció (építő folyamat) és disszimiláció (bontó folyamat) lényegének rövid ismertetése után, lássuk most már milyenek a viszonyok oldott oxigéntartalomra nézve, ha a tó felülete jégpáncéllal és azonfelül vastag hóréteggel van takarva?

A jégpáncéllal és hóval takart tóba a napfény behatolni nem képes, a vízben abszolút sötétség uralkodik, a mikroszkópikus kicsiny zöld növényi szervezetek a napfény hiánya miatt asszimilálni nem tudnak, ennél fogva oxigént sem tudnak termelni, a víz nem érintkezhetik a levegővel, miután vastag jégréteg borítja, a szél sem tudja felkorbácsolni a vizet, így a körlegrégből sem tud oxigént felvenni, és ha a tónak nincsen átfolyása és ilyen módon sem tud oxigénben dús vízhez jutni, akkor az oxigénpótlás összes útjai el vannak zárva és a tó vizében végbemenő tisztára oxigénfogyasztó folyamatok a tó vizének a befagyás idejében tartalmazott oxigénmennyiségére vannak utalva, azt fogyasztják, miáltal az oxigéntartalom erősen lecsökken. Ha meggondoljuk azt, hogy nyáron estétől hajnalig, ezalatt a rövid idő alatt, már oxigénhiány állhat elő, könnyen megérthető, hogy az elmúlt tél folyamán, amikor három hónapon keresztül éjjel, nappal szakadatlanul oxigénfogyasztó folyamatok mentek végbe, a befagyott tavakban sokhelyütt bajok

származtak abból és oxigénhiány folytán halpusztulások következtek be.

Meg kell itten még említenem, hogy a halastavakban nyáron, mikor a ponty erősen táplálkozik, élénken kutat táplálék után, percenként 100 légzést is végez, viszont télen, mikor alig vagy igen keveset eszik, keveset mozog, percenként csak 3—4-szer lélekszik. A légzések számából következtetve is, a ponty nyáron sokkal több oxigént igényel, mint télen, viszont a téli időben a sötét közeg, a teljesen beárnyékolt víz inkább a hasadógombák, a baktériumok fejlődésére előnyösebb, mivel ilyenkor nincsen káros hatású fény, ami őket megöli, úgy hogy a befagyott és hóval takart tóban főként a hasadógombák és zöld növényi szervezetek fogyasztják el az oxigén zömét és csak részben és kisebb mértékben járul hozzá a ponty az oxigénhiány előidézéséhez.

A nyári hónapokban viszont a hajnaltájt előfordulni szokott oxigénhiány minden valószínűség szerint a túlságosan elszaporodott zöld növényi szervezeteknek az éjjeli időben való oxigénfogyasztása és az erősen táplálkozó halak fokozott oxigénigénye a legfőbb okai az oxigén erős mértékű lecsökkenésének és hogy ezidőtájt a baktériumok okozta oxigéncsökkenés mértékét az előbb említettek lényegesen túlszárnyalják. Határozott vélemény erre nézve még nem alakult ki, itt mindenestre pontos megfigyelések, nagyszámú statisztikai adatok gyűjtése úgy a tó minősége, a benépesítés, a planktontartalom, a hőfok és légnyomásra vonatkozó adatok stb. nagyban hozzájárulhatnak ezen kérdés tisztázásához, illetve az említett bajnak elhárításához.

Hogy az 1928/29-i tél folyamán mennyire lecsökkent a vízben oldott oxigéntartalom, azt legjobban látuk a Velencei tavon végzett néhány oxigénmeghatározás adataiból. A Velencei tó rendes körülmények között, amikor nincsen befagyva, literenként 6—7,5 cm³ oldott oxigéngázt szokott tartalmazni, míg az erős tél folyamán, amikor 30 cm-es jégpáncél és vastag hóréteg takarta a tó vizét: 0,93 cm³, 2,05 (1,89) cm³, 2,7 (1,63) cm³, 6,1 (5,8) cm³ és 7,5 (3,2) cm³ oxigént mutatott. (A zárójelben levő adatok 110 cm mélységből merített víz oxigéntartalmának adatai, a többi adat a felszínen merített víz oxigéntartalmára vonatkozik.)

A 0,93 cm³-es oxigéntartalom a pontyra nézve már veszedelmes, sőt abban már el is pusztulhat.

A ragadozó halakra pedig már a 2,05 és 2,7 cm³ oxigéntartalmú víz is alkalmatlan.

A 0,93 cm³-es oxigén helyén 4 q hal volt bárkázva, a halak oxigénhiány miatt elpusztultak. Az alacsony oxigéntartalmak közel a nádasokhoz és a nádasokban voltak, itt az iszap szerves anyagának rothadása idézhették elő az oxigén megfogyatkozását.

A talált magas oxigéntartalom helyén, a hótól mentes részeken, fény szűrődhetett a jégrétegen keresztül, vagy pedig nem tartalmaz ezeken a helyeken a tó medre rothadó iszapot.

Tekintve azt, hogy az egyes oxigénminták aránylag nem túl nagy távolságban vették egymástól és mégis ilyen nagy különbségek vannak az egyes oxigénminták adatai között, ez mutatja azt, hogy a jég alatt nincsenek horizontális áramlások, amelyek a vizet kavarnák, a viszonyokat kiegyenlítenék és ez teszi lehetővé, hogy az olyan helyeken, ahol nagyobb mennyiségű rothadó iszap halmozódott fel, a vízben oldott oxigéntartalom erősebb mértékben lecsökkenjen.

A fent megállapított 0,93 cm³ literenkénti oxigénmennyiség tanúsága szerint, a jég alatti halászat útján fogott halat, oxigénben szegény helyen mázsaszámra

bárkázni nem ajánlatos, még aránylag rövid időre sem, miután olyan áramlás, amely a vizet felfrissíteni tudná, nincsen és a vízben oldott oxigén rövidesen elfogyva, a bárkázott hal pusztulását vonhatja maga után.

Az 1928/29-i tél folyamán nem csekély gondot okozott a tógazdaságok vezetőinek a teletetőtavaknak oxigénben dús friss vízzel való ellátása, aminek hiányában kényszerűségből több helyütt a befagyott tó vizével kellett a teletetőtavakat vízzel ellátni, nem számolva azzal, hogy a víz romlott. Az eredménye ennek az volt, hogy a halak elpusztultak. A beküldött vízmintákon meg lehetett állapítani, hogy erősen kénhidrogén (H₂S) szagúak voltak, jeléül annak, hogy fehérjetermtalmú szerves anyag rothad bennük. Az ilyen vizek egyrészt oxigént nem tartalmaznak, vagy ha tartalmaznak is oxigént, akkor is csak keveset és másrészt a kénhidrogéngáz-tartalmuknál fogva mérgező hatásúak, így mindkét oknál fogva a teletetőknek vízzel való ellátására alkalmatlanok voltak.

Ismerve az oxigéncsökkenés, illetve az oxigénhiány okait, így adva van a lehetősége az ellene való védekezésnek is.

Miután tudjuk azt, hogy a víz a levegővel érintkezve a légnyomás folytán abból oxigént vesz fel, tehát lékek vágásával kell gondoskodnunk arról, hogy a víz felülete érintkezhesék a levegővel.

A zöld növényi szervezetekről viszont tudjuk, hogy azoknak asszimilációjánál napfényre van szükségük, akkor képesek csak oxigént termelni, így tehát a hónap eltakarítása válik szükségessé.

Kis vízfelületek esetén tehát lékvágással és hóeltakarítással könnyen segíthetünk az oxigénhiányon, azonban nagy vízfelületek esetében az olyan tartós kemény téli időjárás, mint az elmúlt tél volt, — 30—35° C-nál a lékvágás- és hóeltakarítással segíteni az oxigénhiányon nehéz feladat, ha elgondoljuk, hogy a hófúvás és újabb ismételt havazások újból hóval takarják be a jégpáncélt és a lékvágás helyén rövid idő alatt újból néhány mm-es jégréteg képződik és a tóvíz felületét ismét elzárja a levegőtől. Kristálytiszta jég a fényt átbocsátja, de már a fehér habos jégen keresztül a fénynek csak kis része hatol át. Az igen nagy vízfelületeknél aránylag sok és nagy léket kellene vágni, nagytömegű havat kellene eltakarítani, ez azonban oly költséggel járna, ami esetleg kérdésessé tehetné az oxigénhiány elleni védekezés fentemlített módjának alkalmazását. Házilag készített hóseprő ekékkel azonban több helyen sikerrel lehetett védekezni.

A jégpáncél és hóréteg folytán fellépő oxigénhiány a planktonszervezetekben gazdag, sekélyvízű, iszaposfenekű, jóminőségű és bőven termő halastavakban, ami a fentebbiekből könnyen érthető, fordult elő. A mélyvízű, planktonban szegény és homokostalajú tavakban oxigénhiány és ennek folytán halpusztulás a fenti okból nem szokott előfordulni.

TECHET RÓBERT

okleveles mérnök BUDAPEST

Vállalja HALASTAVAK tervezését és építését, régi tavak reorganizációját, tavak intenzív racionális kezelését, termések külföldi értékesítését, öntözések, lecsapolások tervezését és építését, földbirtokok felmérését, parcellázását, mérnöki és halászati szakvélemények készítését.

VIII., József-körút 43. sz. II.
TELEFÓNSZÁM: József 429—22.

A ponty-propagandához.*

Id. Zimmer Ferenc, egyesületünk választmányi tagja tollából két német szaklapban is olvastuk az „Etwas über Karpfenpropaganda“ című cikket, melynek magyar fordítását alább adjuk, már csak azért is, hogy a hazai érdekelteknek is módjukban legyen hozzászólni, ami egyébként a cikk szerzőjének kifejezett óhajtása is. (A szerk.)

„Negyven esztendő meghaladó halkerekedői tevékenységem közben sok mindent láttam, tapasztaltam és tanultam, s ezért úgy hiszem, hozzászólhatok a ponty-propagandához.

Mindenek az a legjobb propagandája, ha olyan jó minőségű, hogy megéri az árát. Különösen áll ez a halra, de ezúttal csak a pontyról essék szó.

Azt kellene hinnünk, hogy a rossz gazdasági viszonyok ösztönzésére mindenben a praktikusat, jót és olcsót keressük. Sajnos nem így van.

Például az utóbbi esztendő folyamán a ponty-kereskedelemben az a helytelen szokás gyökeresedett meg, hogy a tükröspontyért többet fizetnek, mint az ugyanazon származású pikkelyespontyért. A tükrösök magasabb értékelésének okos, való alapja csak az lehetne, hogy jobb minőségűek. Márpedig minden szakember előtt ismeretes, hogy ez az alap nem mindig van meg. Én és velem sokan mások is az ellenkezőt tartjuk. Tény, hogy a tükrösponty lassabban nő, mint a pikkelyes (ez sok kitűnő tógazda véleménye), minden halbetegség iránt sokkal fogékonyabb és rosszabbul bírja a tárolást. Speciál-vagónban szállított tükrösponty 14 napi barkedés után száználmas látványt nyújt.

Ezért nehezen érthető és meg nem indokolható, miért propagálják és fizetik magasabb áron ezt a halfajtát, mint a pikkelyespontyot. Igen sajnálatos dolog ez nemzetgazdasági szempontból is, ha ama nézeteket vesszük figyelembe, amelyek szerint ugyanazon költséggel 100.000 darab tükrösponty helyett legalább is 110.000 pikkelyeset lehet termelni.

Cottbusban és Németország más helyein, ahol gyakran volt alkalmam német termelőkkel, kereskedőkkel érintkezni, ezek 90 százaléka azonosította magát az én meggyőződésemmel. Hát akkor mégis minek a tükrösponty? Mert a vásárló ezt követeli! Jó, de hát miért követeli ezt a vevő? Mert elámították vele, hogy az jobb a pikkelyespontynál.

A kereskedelem ezzel nemcsak a vásárló közönség ellen vétkezik, mert túl magas árat kér tőle, hanem a tógazdálkodást is károsítja, amennyiben arra ösztönzi, hogy kisebb értékű halfajtát drágán termeljen. De vét a saját érdeke ellen is, mert a magas árral a fogyasztást kedvezőtlenül befolyásolja és gyakran megfosztja magát elsőrendű halárúnak megfelelő összegért lehetséges vásárlásától csak azért, mert az pikkelyesponty.

A fogyasztásra hátrányos a magashátú (aischgründi) ponty is. Ez a hal most már csaknem olyan magas, amilyen hosszú, nem gazdaságos, mert sem a háziasszony, sem a vendéglős nem tud belőle szeletelni, nem lehet ebből megfelelő adagokat készíteni.

De nem is „mutat“ ez a hal, melyet másfélkilósra becsülünk és két kilót is nyom.

Nagy hibának tartom, hogy a nem élő, ú. n. jegelt pontyot a propaganda teljesen figyelmen kívül hagyja. Az a kérdés, hogy a tenyésztett ponty elevenen, vagy

jegelve, nem élő állapotban kerüljön-e piacra, nagy fontosságú és szakszerű, tárgyilagos megfontolást kíván. Ez alkalommal csak olyan mértékben óhajtok e kérdéssel foglalkozni, amennyire ez a megfelelő érdeklődés fölkeltésére feltétlenül szükséges.

Az élő halak részére a szállító- és raktározóberendezések igen nagy tökélet igényelnek, amely a mai pénzszükében csak nehezen és magas kamatláb mellett szereshető meg. A súlyhiány és veszteség a szállításnál és raktározásnál (az 1928/29. üzleti évben a Spree folyóban és a Duna jégzajlásakor ezer és ezer métermázsza barkedés ponty pusztult el) tíz százalékra is rúghat. Kocsivezető (sofför), benzin, a szállított víz súlya, üres kocsik szállítása a rakodó állomásra vagy onnan vissza, az útközbeni elhullás nagyon sok költséget jelentenek, amelyek leölt halaknak kosarakban történő szállításakor 90 százalékig elesnek.

Ha még most tekintetbe vesszük, hogy a nem élő halak szállítása és eladása az elevenekkel szemben ideálisan egyszerű, úgy elegendő okunk van a dolog komoly tárgyalására és megfontolására.

A termelő számára közömbös dolog, hogy halai hogyan, miként kerülnek piacra. Reá nézve csak az lehet fontos, hogy olyan árat kapjon értük, aminő az ő megélhetését biztosítja. Már a háború előtti időkben a termelők és kereskedők kiváló képviselői fáradoztak azon, hogy a pontyot jegelve lehessen piacra hozni és megfelelően értékesíteni.

A budapesti piacot a balkán államok több százezer métermázsza nem élő ponttyal árasztották el, melyek igen könnyen találtak vevőkre, gyakran csaknem ugyanolyan áron, mint az élő pontyok.

De vajjon miért is kell épen a pontynak elevenen piacra kerülni, szemben minden más halfajjal (kivéve a pisztrángot és compót)?

A pontynak nem élő állapotban való piacra hozatala bizonyos körökre zavarólag hat és az elmúlt nyáron nagy vitatkozások voltak, melyen nemcsak a halérdekeltségűek, hanem vendéglősiparosok, szakácsok szövetsége stb. is résztvettek és ezek a nem élő ponty mellett foglaltak állást.

Leghíresebb vendéglőseink egyike írta annak idején többek között: „Egészségügyi szempontból nem fontos, hogy a hal elevenen kerüljön feldolgozásra. Csak az a fontos, hogy a hal friss és mellékíz nélküli legyen, s hogy életműködésének befejezése óta ne legyen a kezdődő romlás állapotában.“ A konyha állásponytját a következőkben szögezhetem le: „A régi konyhai szabály, hogy csak egészen fiatal állatokat lehet friss állapotban azonnal feldolgozni úgy, hogy a húruk puha és élvezhető legyen (melegvérű állatoknál is a húsnak egészen ki kell hűlnie), öregebb, nagy állatokat azonban élvezetük előtt órákig vagy napokig, gyakran hetekig hűtőhelyiségben vagy pácban kell tartani, nemcsak a húrokra, szárnyasokra, hanem a halakra is vonatkozik. Frissen kifogott fiatal hal, különösen a könnyű húsú (pisztráng, süllő, fogas, harcsa), azonnal elkészítve valóban csemege, nagyra nőtt példányoknál azonban — különösen ha rostos húsúak (ponty, tok, viza stb.) — az állás éppoly fontos, mint az emlősök húsa esetében.“

„Lesz még alkalmam rá, hogy más fontos érveket is felvonultassak a jegelt ponty érdekében.

Egyelőre csak azt jegyzem meg meg, hogy a mai rossz gazdasági viszonyok között a háziasszony a konyhára való bevásárlandók összeírásakor elsősorban a pénztárcájától kér tanácsot és épen ezért fontos, hogy ízletes halat olcsón ajánlhatok neki.

*Megjelent az Oesterreichische Fischerei Zeitung és a Neues Korrespondenzblatt für Teichwirtschaft, Fischzucht etc. 1930 januári első számaiban.

Nagyon örülnék, ha a fölvetett kérdésekre szak-
szerű feleletet olvashatnék.

Budapest, 1929 december.

Zimmer Ferenc

kereskedelmi tanácsos, a Zimmer Ferenc
halkereskedelmi r.-t. cég ügyvezető
elnöke.

E cikk után a Neues Korrespondenzblatt für Teich-
wirtschaft, Fischzucht, Seen fischerei und Fischhandel c.
lap idei első számában még „An die Hausfrauen!“ (A
háziasszonyokhoz!) címszó alatt felhívást is tett közzé,
melynek lényege az, hogy ne hagyják magukat meg-
téveszteni, s a tükröspontyért ne fizessenek többet, mint
a pikkelyesért, mert értéke nem nagyobb, sőt a pikkelyes
ponty jobb ízű is. A német lap szerkesztősége Zimmer
tagtársunk cikkére már ugyanott felelt is a következőkben:

„Zimmer kereskedelmi tanácsos úr fejtegetései álta-
lában nagyon helytállóak, különösen Magyarországra
vonatkozóan. Németországra vonatkoztatva is azok lenné-
nek, ha itt a viszonyok nem volnának némileg eltérőek.

A pikkelyes pontynak Németországban Burda szil-
léziai működésekor (a múlt század végén) kezdődő visz-
szautasítása a tükrösökkel szemben két okra vezethető
vissza:

Burda annak idején nagy sziléziai tógazdaságok
irányítását vette át, amelyek addig erősen degenerált
pikkelyespontyokat tenyésztettek, s ezek helyére ő gyors-
növésű galíciai tükröspontyokat honosított meg. A nagy
tóterületek Burda kezelése alatt aztán hirtelen nagy tömeg
tükröspontyot hoztak a német nagykereskedelembé, amely
annak átvétele ellen erősen védekezett és a régi meg-
szokott pikkelyespontyok további szállítását követelte.
Burda azonban volt olyan rátermett kereskedőszellem is,
hogy sikerült neki a tükrösponty megkedveltetése és a pik-
kelyesek háttérbeszorítása. E törekvésében segítségére volt
neki a következő esemény: berlini nagykereskedők, akik
a tükröspontyról tudni sem akartak, Franciaországhoz
fordultak, s onnan hozták be a degenerált pikkelyes
pontyot. Ez a silány áru azután a kiváló minőségű lau-
sitzzi pikkelyespontyval keverve került a berlini piacra és
elrontotta a pompás lausitzzi pikkelyesponty jó hírét is a gali-
ciai tükrös javára és ez így is maradt mind a mai napig,
— sajnos! Ha mint fogyasztó ítélek, akkor a lausitzzi
pikkelyesponty és a magyar pikkelyes is határozottan
jobb és előnyösebb, mint a tükrösponty, különösen
ha négy-ötnyaras teliponty (Vollkarpfen). Mert a főtt
pikkelyesponty esetében a tányéron csak a könnyen le-
emelhető pikkelyeket kell a villával elmozdítani és akkor
már ott van a rendkívül jó ízű zsírréteg a hús felett,
a tükröspontyot azonban ezzel szemben vastag bőr
borítja, melyet nem mindenkinek van kedve megenni.
Tükrös nagy pontyból halkocsonyát készítve ez a bőr
kemény lesz, mint a cserzett bőr, úgy hogy még erős
gyomrú embernek sem tanácsos azt megenni. A tükrös-
pontynak tehát határozottan több a hulladéka, mint a
pikkelyesnek és íze kevésbé finom, mint az utóbbié.

Az ilyen részletkérdésekkel azonban a német közön-
ség nem törődik, s ha erről fel akarnók őt világosítani,
akkor csak meghökkenne, aminek a fogyasztás vallaná
kárát. Az a tény, hogy a tükrösponty divatba jött, s ezzel
számolnunk kell.

A galíciai tükröspontyval összehasonlítva alaktalan-
nak látszó aischgründi fajta ponty helyi jelentőségű típus
csak, s mint ilyen korlátozott területen értékes és ked-
velt is, főleg mint vajban sült ponty.

Azt is meg kell engednünk Zimmer úrnak, hogy
pénzpararlást jelent a ponty elevenen való piacrahoza-

talának követelése és egyben a leölt pontynak jelentéke-
nyen kisebb értékelése. Amde ez esetben is fontosabb
szerepe van a hagyományos szokásnak, mint a célszerű-
ségnek. Ezenkívül is azonban feltétlenül ragaszkodnunk
kell Németországban az elevenen való árusításhoz, mert
ellenesetben nyugat felől elárasztának bennünket a jegelt
ponttyal. Azután Oroszország is jönne ugyanezen árucik-
kel a mi piacunkra. Nekünk Németországban arra kell
tovább épitenünk, ami van és megszokottá vált. Ettől
való eltéréseket mindenesetre kerülnünk kell, még akkor
is, ha az eltérés szakszempontról és magábanvéve helyes-
nek tünnek is fel.

A magunk részéről egyelőre nem szólunk hozzá
ehhez a dologhoz.

(A halászat szerk.)

Tógazdaságainkból hordó vagy vagón-
tételekben szállítunk egy- és kétnyaras

HARCSAIVADÉKOT

és rendkívül gyorsnövésű nemes

PONTYIVADÉKOT

a kaposvári orsz. halászati kiállí-
táson első díjjal és aranyéremmel
kitüntetett biharugrai törzsünkből

CORCHUS DEZSŐ és ZOLTÁN

BUDAPEST IX., BORÁROS-TÉR 3.

Példabeszédek és közmondások a horgász-
életben.

Irta: L. KISS ALADÁR.

A halászat és horgászat nemcsak a hasonlatban,
de a valóságban is *egyvízen* járnak és habár a halnak fogási
módjában s ahhoz való viszonyában a kettő között nagy
eltérést találunk, mégis olyan közel vannak egymáshoz,
hogy a felvetett kérdés taglalásánál bizonyos fokig az
egymásba kapcsolódást letagadni nem lehet.

És épen ez a kapcsolat az, amelyet egyiknél a
megélhetés, *a munka*, másiknál a szórakozás, *sport* köt
a vízhez és adja meg az egymásra utaltságot, termé-
szetesen nem a reális életben, hanem lelkileg, így a
példabeszédekben és közmondásokban, amelyeket első
ízben az ősi halászat őrzött meg nekünk a szájhagyó-
mány útján, itt-ott emlékebe hagyta az írott krónika.

De sokkal többet is visszaadnak ezek a példa-
beszédek és közmondások, és pedig hogyha szelíden is,
de rámutatnak az emberi hibákra, gyengeségekre, az
erkölcsi kilengésekre s így egyrészt gúnyolódnak, csip-
kednek, hol tréfára, mókára hajlanak; majd az apró
bűnöket ostorozzák. És ezek a példabeszédek és köz-
mondások nem csupán a halász erkölcsi életének szí-
gorú őrei, de idők folyamán kikiváncsoltak ebből a szűk,
úgyszólván családi keretből és találó erejükkel, tisztult
erkölcsi nézetüknél fogva, *elhelyezkedtek a nagy nyilván-
osság általános felfogásában is.*

A halászat, majd a horgászat fogalma alá tartozó
példabeszédeknek és közmondásoknak évszázadokon át

való megmaradása és megőrzése könnyen megmagyarázható, ha figyelembe vesszük, hogy ősi, hagyományos szokás szerint a halásznak mestersége mindig atyáról fiúra szállott, így keletkeztek azután bizonyos *halásznemzetségek*, melyet követő ivadékok nemcsak, hogy ezen mesterséget űzték, de valamelyes jogokat is szereztek maguknak, illetőleg az egyes régi, *halászbokor családoknak*.

Ezen ősi halászcsaládok leszármazottai örítették meg számunkra szájhagyomány útján mindazt, ami azután a köztudatba is átment, sőt azokat minden alkalommal, találó voltuknál fogva, használják is, s amelynek jórészét, egy emberöltő munkája árán, fáradhatatlan természetbúvárunk, *Herman Ottó* jegyeztetett fel. De még így is, nagyon sok kincses szavunk, meghatározások, szójárások, példabeszédek és közmondások, regulák, ünnepi szokások, dalok, mondások, babonák tűntek el az elfeledett multban, mivel nem volt senki, aki számontartotta volna, rovásra vegye, a halászélet benső megnyilatkozásainak ezen remekeit.

A szájhagyomány útján megmentett és megmaradt példabeszédek és közmondások azonban, kell hogy felkeltsék érdeklődésünket, már csak azért is, mivel azok, mind egy szálig, törölmetszett megnyilatkozásai a magyar halászléleknek s a kurtán kimondott példalódozó pár szó, — mint azt a hozzáfűzött magyarázó részből is látni fogjuk, — sűrített gondolat valamiről: a szorosan vett mesterségről, valamely kis hibáról, fonákiságról, hányi-vetiségről, ferdeségről; majd gúnyol, pirít valamely rossz szokást, de mindig az elevenre tapint, persze még akkor is oktat és javít, amidőn a korholó hangját véljük kiérezni.

(Folyt. köv.)

Halászmester állást keres

Elvállalja bármily nagy tőgazdaság kezelését, önállóan elvégzi az összes teendőket, sajátkezűleg készíti a hálókat, javítja, kiegészíti azokat. Kisebb gazdaság mellett erdészeti vagy vadászati teendőket is vállal. Vadászatkutyák tanításában járatos. Kívánatra személyesen is jelentkezik. Címe: Csordás Ferenc halászmester Nagyszakácsi, Somogy m.

TÁRSULATOK—EGYESÜLETEK.

Az Országos Halászati Egyesület választmányja 1929. évi november hó 18-an ülést tartott, melyen Báró Inkey Pál elnöklete alatt jelen voltak: Répássy Miklós és Dobránszky Béla alelnökök Corchus Zoltán, dr. Goszthony Mihály, dr. Iklódy-Szabó János, dr. Lukács Károly, Paluzsa László, Szalkay Zoltán, Zimmer Ferencz és ifj. Zimmer Ferenc választmányi tagok, dr. Unger Emil, Németh Endre és Fischer Frigyes ügyvezető titkár.

Távollétüket kimentették: Hirsch Géza, dr. Isgum Ádám, Kócsy Imre, dr. Kovács Vilmos, Kuttner Kálmán, Purgly Pál, Schwarz Izidor és br. Szurmay Sándor.

Elnök üdvözli a választmányt s felkéri a titkárt az ülés tárgyának ismertetésére:

1. *Titkár* felolvassa Strém Dénes halászbérlőnek az egyesülethez intézett beadványát, amelyben a tőgazdaságok részére engedélyezett takarmány beszerzési hitel igénybevételére vonatkozó észrevételeit közli. Lényege a beadványnak az, hogy a bérlő bankgaranciát nyújtani rendszeren nem tud, s ezért a takarmány beszerzési hitel kedvezményében nem részesülhetett. Javaslatba hozza, hogy a garancialevél helyett, aki a kölcsönt igénybe veszi, megfelelő mennyiségű és értékű halat kössön le, amelyre vonatkozó kötlevé a maga bírósági következményeivel pótolhatná a bankgaranciát.

Titkár ez alkalommal ismételtelen kéri a választmányban jelenlévő tőgazdákat, hogy a takarmány beszerzési hitelre vonat-

kozó észrevételeiket közöljék vele, hogy azokat a netán újból meginduló tárgyalások alkalmával hasznosítani lehessen.

Dr. Goszthony Mihály felhozta azt az észrevételét, hogy a kölcsön fedezetéül csak a fővárosi ismert bankok garancialeveleit fogadták el, holott a tőgazdák vidéki pénzüintézetekkel lévén összeköttetésben, ezektől sokkal könnyebben hozhattak volna garancialeveleket, amelyben vidéki jó intézetektől szintén teljes biztonságot nyújtottak volna. Ezért kéri, hogy a jövőendő tárgyalásoknál figyelem irányuljon arra is, hogy vidéki pénzüintézetek garancialevelei szintén elfogadtassanak biztosítékul.

A *választmány* úgy a titkár jelentését, mint dr. Goszthony választmányi tag indítványát tudomásul véve, felkéri a választmányban szereplő tőgazdákat, hogy a takarmány beszerzési hitelre vonatkozó észrevételeiket az egyesület ügyvezető titkáranak hozzák tudomására.

2. *Titkár* felolvassa Bischitz Sándor, Majsapustai tőgazda beadványát, amelyben felkéri az egyesületet, hogy a csillagfűrt szállítási díjának mérséklése iránt tegyen lépéseket. Beadványához táblázatot mellékel, amely szerint a csillagfűrtnek a Nyírségből való szállítása a dunántúli tőgazdaságok állomásaira több mint 5 P-t tesz ki, ami a takarmány árának csaknem felével ér fel.

A *választmány* a beadványban foglalt kérelmet magáévá tette és megbízta az ügyvezető titkárt, hogy a szállítási díj leszállítása iránt úgy a MÁV. igazgatóságánál, mint a Keresk. Minisztérium illetékes osztályában a szükséges lépéseket tegye meg.

3. *Titkár* bejelenti, hogy az Egyesületet időközben a Halászat kiadása révén kereseti adóval rótták meg, amely visszamenőleg több mint 120 P-t tett volna ki. A kirovás ellen felszólámlással élt, s a az V. ker. adófelszólámlási bizottság 775/1929. számú végzésével a kereseti adó megfizetését törölte.

Tudomásul szolgál.

4. *Titkár* felolvassa dr. Unger Emil, a Halászat szerkesztőjének beadványát, amelyben kéri, hogy a szerkesztői felelősség megosztása céljából az Egyesület választmánya szerkesztő-bizottságot jelöljön ki, amely öt kétes esetekben szerkesztői munkájában támogassa.

A *választmány* beható tárgyalás után a szerkesztő-bizottság kijelölésétől egyelőre eltekint és akként határozott, hogy adott esetekben a lapszerkesztő az ügyvezető titkárrel és szükséghez képest az elnökséggel egyetértően járjon el.

5. *Titkár* felolvassa Zimmer Ferenc választmányi tag abbeli indítványát, hogy termés statisztikát fektessen fel az illetékes hatóság, hogy annak alapján a haltermés értékesítését a nagykereskedelem okszerűen és helyesen tudja irányítani.

Többek hozzájárulása és beható tanácskozás után a választmány annak a nézetének adott kifejezést, hogy a halászati statisztikának összeállítására legcélszerűbb lenne az Országos Halászati Felügyelőséget felkérni, amely a hazai tőgazdaságokkal a legkülönbözőbb okoknál fogva élénk összeköttetésben áll. Ezért abban történt megállapodás, hogy az Egyesület felkéri a Halászati Felügyelőséget, hogy próbálja meg közvetlenül a termelőkkel folytatandó érintkezés útján megállapítani azt, hogy Magyarország haltermése minőségben és mennyiségben mennyi lehet.

6. *Dr. Unger Emil* előadja a választmányi ülésen meg nem jelent *Csörgey Titusz* választmányi tag indítványát, melyben felkéri az egyesület választmányát, hogy a tavaszi áradások alkalmával a kubikgödörökben megrekedő ivadékok megmentése végett lépéseket tegyen. Nézete szerint a kubikgödöröket az anyamederrel kellene összekapcsolni megfelelő árkokkal, hogy a halak ezen árok segítségével az anyamederbe juthassanak. Ezen árok létesítése a magyar alföld kubikosainak munkát biztosítana, amellyel a munkátlanság révén előálló súlyos helyzetet némileg orvosolni lehetne.

A *választmány* utal arra, hogy a halivadékok megmentése az 1925: XLIII. t.-c. intézkedései folyán biztosítottak látszik, mert kötelezi az anyameder bérlőjét, hogy a hullámtérben fekvő mélyedéseket vegye bérbe, s ugyanúgy kötelezi a hullámtéri mélyedések tulajdonosait, hogy ezen mélyedések halászatának bérletét az anyameder halászbérlőjének adják át. Ezzel az ivadék megmentése az anyameder bérlőjének érdeke lévén, biztosítottak tekinthető. Ami a hullámtéri medreknek az anyamederrel való összeköttetését illeti, 1905. táján már voltak ilyen intézkedések, amelyekben egyrészt a tulajdonosokat, másrészt az ármentesítő társulatokat kötelezték a kubikgödöröknek az anyamederrel való összeköttetésére. Ezen munkálatok azonban oly nagy költséggel jártak volna, de ezenfelül létesítés esetén ezen árok minden árvíz után beiszapolódtak volna, úgyhogy azok fenntartása további tetemes költséget igényelt volna, miért is azok létesítésétől már annak idején eltekintettek. Ugyanezen indokok ma még inkább fennállnak s ezért az államkincstár súlyos anyagi helyzetére való tekintettel szinte lehetetlennek látszik ily természetű munkák kezdeményezése amikor sokkal fontosabb és égetőbb kérdések megoldására sem

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő rt. és a Zimmer Ferenc halkereskedelmi rt.-től nyert értesítés szerint december hó folyamán a *nagybani* halárak kilogrammonként a következők voltak:

Édesvízi élőponty	{	nagy	2:40— — P
		közép	2:10—2:20 "
		kicsi	1:50—2:00 "
Édesvízi jegeltponty	{	nagy	1:60—2:00 "
		közép	1:40—1:70 "
		kicsi	1:20—1:70 "
Dunai süllő	{	I. oszt.	5:00— — "
		II. oszt.	3:50—4:00 "
		III. oszt.	2:80 3:20 "
		IV. oszt.	2:80—3:20 "
Balatoni fogassüllő	{	I. oszt.	— — — "
		II. oszt.	5:00— — "
		III. oszt.	3:60— — "
		IV. oszt.	3:60— — "
Harcsa	{	nagy	5:00—6:00 "
		közép	4:50—5:00 "
		kicsi	4:00— — "
Csuka	{	nagy	2:00— — "
		kicsi	1:60— — "
Compó			2:40— — "
Kecsege			4:00—6:00 "
Káráz			1:20—1:60 "
Őn			1:20—1:60 "
Balatoni keszeg			0:60—0:70 "

Karácsony táján a forgalom élénk volt, irányzat lanyha.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

MAGYAR TÓGAZDASÁGOK R.T.

Több mint 6000 katasztrális hold terjedelmű tógazdaságaiból az alábbi helyeken:

Balatonföldvár, Bia, Bicske, Csoór, Gelej, Hortobágy, Iszkaszentgyörgy, Konyár, Mike, Nagyláng, Orpuszta, Pellérd, Sárd, Sárszentmiklós, Sáregres, Somogyszentmiklós, Szabadbattyán, Tápíószecső, Tüsképuszta, Varászló szállít tenyésztésre nemestörzsű egy- és kétnyaras pontyot, pontyanyákat, harcsa-, fogassüllő-, fogassüllő-ikrát.

TELEFÓN:
AUT. 122—37.

BUDAPEST
V., Széchenyi-utca 1.

■ részvénytársaság

Halkereskedelmi

Veszünk és eladunk
bármily mennyiségű élő
és jegelt
halat.

ZIMMER FERENC

TELEFÓN:

Közp. vásárcsarnok:
Aut. 854—48.

Fióközlet: V., József-tér 13.
Aut. 816—79.

Iroda: VIII., Horánszky-utca 18.
József 335—39.

Budapest IX., Központi-

vásárcsarnok

BARTA LIPÓTNÉ

HALKERESKEDŐ

TELEFÓNSZÁM

IRODA: AUT. 850—71.
ÜZLET: AUT. 855—84.

**BUDAPEST IX.,
KÖZP. VÁSÁRCSARNOK.**

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég és kötél, hálófonal, para-
fa-alattság, rebzsinór minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA
R.-T.-NÁL BUDAPEST

Főüzlet: IV. Ferenc József-rakpart 6-7
A Ferenc József-híd és Erzsébet-híd között
Telefón: Aut. 843—10.

Fióközlet: VII. Thököly-út 16 szám
A Keleti pályaudvar ind. oldalával szemközt
Telefón: József 361—71.

HALBIZOMÁNYI ÉS HALÉRTÉKESÍTŐ

R.-T. HALNAGYKERESKEDÉS
BUDAPEST

Telep és iroda: Elárusító hely: Központi iroda:
IX, Csarnok-tér 5 IX, Közp. vásárcsarnok V, Széchenyi-u 1
T.: Aut. 122—37

Telefonszám:

Nappal ■
Aut. 856-36.
Éjjel ■
Aut. 105-32.

Szállítási osztály: József 348-48.

Megvesszük tógazdaságok egész haltermését, szállítunk a Magyar Tógazdaságok r.t. kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh, bajor egy és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat, megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt

STEINER MÁRKUS

hálnagykereskedő

■ vező feltételek mellett intézek el.

Bizományi eladásokat ked-

ségtü élő és jegelt halat.

BUDAPEST
IX. ker. Közp.
vásárcsarnok.

Iroda: IX.,
Erkel-utca II.

Telefonszám:
Aut. 866—19.

Veszek és eladok bármily mennyi-